

Hoofdstuk 115

Lieve kleinkinderen,

Tijdens de bezettingsjaren van 1940 tot 1945 waren hier in Nederland mensen (niet veel) die in verzet kwamen tegen Hitler. Zij hielpen Joden en mannen om onder te duiken. Mannen, die weigerden in Duitsland te gaan werken in de wapenfabrieken.

De Duitse soldaten wilden al die verzetsstrijders gevangen nemen en in concentratiekampen opsluiten. Vooral tijdens razzia's maakten zij jacht op deze mensen.

Mijn moeder vertelde mij hierover het volgende verhaal. Een jonge verzetsstrijder, lid van een Knokploeg, 'logeerde' een poosje bij een bepaalde familie in Anjum. In dat huis hadden ze door de timmerman een goede schuilplaats laten maken. De Duitsers zouden hem daar nooit vinden.

Op een kwade dag stonden plotseling Duitse soldaten en een Nederlandse politieagent (een NSB'er) in de keuken van dat huis, op zoek naar die jonge verzetsstrijder. Er was geen tijd meer om in die schuilplaats te kruipen. Wat deed die jonge verzetsstrijder? Op het allerlaatste moment kroop hij in de woonkamer onder de tafel, waar een kleed overheen lag. Als je bij de kamerdeur stond en goed keek, dan kon je hem zien zitten. Het hele huis werd grondig doorzocht. Ook de lege schuilplaats werd gevonden. Maar hoe ze ook zochten, de jonge verzetsstrijder werd niet gevonden. Met lege handen vertrokken de Duitse soldaten.

Niemand die dit verhaal later hoorde, kon dit geloven. Hoe was het mogelijk dat die jagers op mensen, zo blind konden zijn....

Hoofdstuk 115 - Herodes Agrippa - Handelingen 12

Gedurende de jaren dat Saulus in zijn geboortestad Tarsus uitzag naar de dag dat hij met zijn apostelwerk zou mogen beginnen, werd de toestand van de gemeente in Jeruzalem er niet beter op.

De eerste tijd na de dood van Stefanus en de vervolging van de Grieks sprekende Joden konden de twaalf apostelen gewoon in Jeruzalem blijven wonen. Niemand viel hen lastig. Het Sanhedrin bemoeide zich niet met deze Hebreërs en het gewone volk had respect voor hen.

Maar langzaam, heel langzaam veranderde dit. De gewone Joden in Jeruzalem begonnen in te zien dat die gemeente van Jezus Christus toch iets anders was dan gewoon een aparte groep in hun synagoge. Dat was begonnen toen zij geruchten hoorden dat één van hun leiders in Caesaréa aan één tafel had gegeten met onbesneden heidenen. Maar toen ze hoorden dat daar in die heidense stad

zelfs een Romeins soldaat, een heiden, gedoopt was, sloeg de stemming helemaal om en raakten de Hebreërs in Jeruzalem uit de gunst. Ook het Sanhedrin keek heel wantrouwend naar de volgelingen van Jezus. Moesten zij de twaalf het spreken verbieden? Maar voordat zij een besluit hierover konden nemen was daar plotseling weer een vervolging van de eerste Christengemeente in Jeruzalem. Koning Herodes Agrippa had Jacobus, de broer van Johannes, één van de twaalf apostelen gevangen genomen en ter dood veroordeeld!

Hij was een ‘vreemd’ figuur, deze vazalkoning van Israël. In zijn jonge jaren had hij een erg losbandig leven geleid. Later had de keizer van Rome hem voor het één of ander misdrijf in de gevangenis gezet. Dit was op een doodvonnis uitgelopen als de oude keizer Tibérias niet net op tijd gestorven was. Zijn opvolger, Caligula, was een groot vriend van deze Herodes: hij liet hem ogenblikkelijk vrij en maakte hem zelfs koning van Noord-Palestina. Van de latere keizer Claudius kreeg hij ook nog het bewind over Judea en Samaria en zo kwam het dat deze vazalkoning Herodes Agrippa in Jeruzalem woonde.

Natuurlijk verwachtte geen mens veel goeds van een koning die in zijn jeugd zo’n losbandig leven had geleid. En...., hij kwam uit de familie van de Herodessen. Hij was een volle neef van de Herodes, die Johannes de Doper vermoord had en een kleinkind van Herodes de Grote, die de baby’s in Bethlehem had laten vermoorden. Maar, tot ieders grote verbazing in Jeruzalem, hield deze vazalkoning zich aan de oude wetten van het Joodse volk. Hij deed dit om bij de Joden in de gunst te komen. Hij hield de sabbat en ook de spijswetten. Ja, hij leefde voor het oog van het volk zo streng naar de voorschriften van Mozes, dat zelfs de Farizeeërs geen commentaar op hem hadden. In plaats daarvan prezen ze hem bijna de hemel in. Natuurlijk deed deze koning dit allemaal voor de show. In zijn hart meende hij er niets van. Hij was en bleef een ongelovige heiden, maar dat wisten de mensen in Jeruzalem niet.

Alleen om de Farizeeërs een plezier te doen had hij Jacobus gevangen genomen en met het zwaard ter dood laten brengen. Toen hij merkte dat deze wrede moord helemaal in de geest van het Sanhedrin was, dat hij hen daar een plezier mee had gedaan, ging hij nog een stap verder en liet op het Paasfeest ook Petrus gevangen nemen. Deze keer wilde hij er meer publiciteit aan geven dan met de terechtstelling van Jacobus was gebeurd.

Petrus zou in het openbaar voor zijn rechterstoel staan en heel Jeruzalem zou zien hoe groot zijn ijver was voor de zuiverheid van de godsdienst en de eer van de tempel. In de hele stad werd bekend gemaakt dat de rechtszitting een dag na het feest plaats zou vinden en dat iedereen daarvan getuige mocht zijn.

Natuurlijk was het gemakkelijker geweest om direct over Petrus recht te spreken. Maar het Sanhedrin zou het bijzonder op prijs stellen dat hij het Paasfeest niet ontwijfde met een executie. En hij, koning Herodes Agrippa zou ervoor zorgen dat deze gevangene **niet** zou ontsnappen. Ja, er gingen nogal veel ‘vreemde’ verhalen rond over deze vrome mannen. Ze konden wonderen doen en ze waren ook al een keer ontsnapt uit de gevangenis. *Dat zou nu niet gebeuren!* Zestien soldaten moesten in groepen van vier man, dag en nacht deze gevangene bewaken. Zij moesten met hun leven borg staan. Afwisselend hadden acht soldaten rust en stonden er acht soldaten op wacht: twee bij de buitenpoort, die uitkwam op straat, twee bij de deur, twee op de gang voor de deur van de cel en twee zaten bij Petrus in de cel, terwijl ze met ijzeren kettingen aan hem vastgebonden waren.

Koning Herodes Antipas maakte zich geen zorgen. Een gevangene die op deze manier bewaakt werd kon onmogelijk ontsnappen....

En zo begon de laatste nacht van het Paasfeest. Nog enkele uren en Petrus zou voor de koning staan. Hij was niet bang, zelfs niet nu hij niet lang meer zou leven. Als God wilde dat hij nu moest sterven, net zoals zijn vriend Jacobus, dan zou hij moedig de dood ingaan. Hij kon alles overgeven: zijn werk in de gemeente, zijn samenwerking met de andere apostelen, zijn vrouw van wie hij hield. Geen offer kon te zwaar zijn als het voor Jezus werd gebracht! Hij wist niet wat de koning met hem van plan was. Op welke manier zou hij gedood worden? *Maar van één ding was hij zeker, alle leed en alle pijn viel in het niet bij de vreugde die hem in de hemel te wachten stond.*

Maar Petrus zelf was er niet zeker van dat dit zijn laatste nacht op deze wereld zou zijn. Die ochtend bij het meer had Jezus tegen hem gezegd dat hij de marteldood zou sterven. Dat zou morgen kunnen gebeuren.... Maar Jezus had erbij gezegd: ‘Wanneer jij oud geworden bent ....’ En hij was nog niet oud! Had God nog meer werk voor hem te doen en zou Hij hem verlossen uit de macht van Herodes Agrippa? Hij wist het niet. Maar God wist wat het beste voor hem was.

Tussen de soldaten ging Petrus op de harde grond liggen. Het duurde niet lang of hij sliep. De beide Syrische soldaten lieten hem slapen. Om eerlijk te zijn waren ze een beetje bang. Met Joden wist je nooit waar je aan toe was. En nu met deze gevangene in één cel? Met handboeien aan hem vastgeketend! Ze zouden blij zijn wanneer het ochtend was en ze van hem ‘bevrijd’ waren. Men vertelde dat deze gevangene wonderen kon doen en dat hij zieke mensen beter maakte. Zou het waar zijn? Ze huiverden. Zoals hij daar lag te slapen.... Nee, deze man was geen misdadiger. Hij maakte het hen ook niet moeilijk. Deze man had geen kwaad in de zin. En stil, om hem niet onnodig wakker te maken, zaten ze in het donkernaast hem. De nacht was nog lang niet voorbij. Het duurde niet lang of ook zij sliepen....

Met handboeien aan hem vastgeketend....

Toen Petrus wakker werd door een stomp in zijn zij, scheen er licht in zijn cel en een stem zei: 'Kom, sta snel op!'

Hij draaide zich om en zag een engel staan die zich over hem heen boog. De kettingen vielen van zijn handen. De beide soldaten hoorden niets en sliepen door.

De engel zei: 'Doe je riem om en trek je sandalen aan.'

Als in een droom deed Petrus het zo stil en zo vlug hij kon. De engel wenkte Petrus. 'Doe je mantel om en volg mij.'

De deur van de cel ging open en viel achter hen dicht. De beide soldaten voor de deur merkten niets en ook de wachtpost bij de deur liet hen gewoon doorlopen. Vlug liepen ze over de binnenplaats bij de laatste wachtpost langs. De zware buitenpoort draaide open en weer dicht. Nu waren ze buiten. De engel keek niet achterom, maar liep vlug de straat uit. Petrus volgde hem.

Het is een visioen, dacht hij. Ik droom. Straks word ik wakker en ben ik weer terug in mijn cel. Maar heerlijk is dit! Ik voel de koude nachtwind.

Petrus bleef staan. De engel was er niet meer. Was nu alles voorbij? Maar waar hij nu stond, dat was zijn cel niet. Hij keek omhoog en zag de maan en de sterren boven de huizen, boven de tempel.... En pas toen begreep hij het: God had een engel gestuurd om hem te bevrijden uit de gevangenis. Hij was vrij en kon gaan en staan waarheen hij wilde!

Even dacht hij na. Waar ga ik heen? Niet naar de stadspoort. Daar stonden vast en zeker soldaten. Ook niet naar zijn eigen huis. Het was het beste dat hij maar naar de discipelen ging in het huis van Johannes Markus.

Daar kwam de gemeente geregeld bij elkaar. Deze nacht zouden ze daar natuurlijk ook zijn. Wat zouden ze blij zijn, wanneer ze hem zagen! Zo snel hij kon liep hij door de bekende straten van de stad.

De beide soldaten voor de deur merkten niets.

Die hele lange nacht zaten de discipelen bij elkaar. Alleen maar bidden, bidden en nog eens bidden om de bevrijding van Petrus. God wist dat Petrus niet gemist kon worden.... En dit was het enige dat zij voor hem konden doen. Zou God hun gebed verhoren? Dat wisten ze niet. Wel dat het hun plicht was om te blijven bidden. Had Jezus hun niet zelf geleerd dat zij in nood altijd moesten blijven bidden! ‘Bid en u zal gegeven worden, klopt en u zal opengedaan worden....’ En nu was er één van hen in levensgevaar! Steeds maar weer ging er een discipel staan en bad tot God om de bevrijding van Petrus. Allemaal bogen ze hun hoofden en baden zachtjes mee. Ze konden niet weten dat hun gebed al verhoord was en dat Petrus op weg was naar hen toe....

Ze hoorden geklop op de deur. Angstig keken ze elkaar aan. Wie kon dit zijn, zo laat in de nacht? Was het één van de andere apostelen of misschien Jacobus, de broer van Jezus? Of, stonden er soldaten van koning Herodes Agrippa op de stoep om hen allemaal gevangen te nemen?

Met bonzend hart wachtten ze op Rhode, een jong slavinetje, dat naar de deur ging om te kijken wie daar was.

Ze deed de deur niet open, maar heel bang riep ze: ‘Wie is daar?’

Vanaf buiten klonk de blijde en zware stem van Petrus: **‘Ik ben het, Petrus!’** Rhode herkende de stem van Petrus. God had hun bidden verhoord! Maar ze werd zo blij dat ze vergat om de deur te openen. Zo vlug ze kon rende ze terug over het binnenplein naar de zaal waar iedereen was.

‘Petrus staat voor de deur,’ hijgde ze. Haar wangen gloeiden en haar donkere ogen schitterden. *‘Het is waar! Petrus staat op de stoep!’*

De mannen sprongen overeind en zeiden: ‘Meisje, spreek toch geen onzin. Hoe kom je erbij? Dat kan niet waar zijn!’

Rhode lachte en zei: ‘Het is echt waar! Zou ik zijn stem niet herkennen uit duizend andere stemmen? Petrus is vrij!’

Eén van de discipelen zei: ‘Dan moet het zijn beschermengel zijn.’

Er viel een stilte. Zou Petrus al gedood zijn en kwam nu zijn beschermengel om tegen hen te zeggen dat hij niet meer leefde? Dat Jacobus nu de eerste was en dat Jacobus zijn naam veranderd moest worden in Petrus de tweede? En wie van hen zou Petrus de derde worden?

In de stilte die viel hoorden ze weer de klopper op de voordeur. Rhode stak haar armen de lucht in. ‘O, wat ben ik een .....’

Ze was de kamer al uit. Haar vlugge voeten renden over het binnenplein. Met trillende handen draaide ze de deur los en liet eindelijk Petrus binnen.

‘Vergeef me, heer. Ik was zo blij en toen vergat ik .....’

Petrus lachte en liep naar binnen. Allemaal kwamen ze om hem heen staan. Allemaal praatten ze door elkaar. Dit was zo onverwachts, zo wonderbaarlijk....

Petrus stak zijn hand omhoog en toen ze allemaal stil waren vertelde hij wat er gebeurd was. Natuurlijk kon Petrus niet in de stad Jeruzalem blijven. De soldaten zouden hem overal zoeken. Jacobus en de anderen zouden zijn werk moeten overnemen, Ze knikten allemaal heel ernstig. Dit was een schaduw over hun blijdschap, maar het kon niet anders.

Die ochtend in alle vroegte verliet Petrus de stad, de ongewisse toekomst tegemoet. Hij was erg dankbaar, maar het viel hem niet mee dat nu anderen zijn werk in Jeruzalem moesten doen. Zou hij hier ooit terugkomen?

Diezelfde ochtend, toen de wachtposten afgelost moesten worden, ontdekte men dat Petrus ontsnapt was. De zestien soldaten werden direct in de boeien geslagen en voor koning Herodes Agrippa gebracht. Het hielp niet dat ze zeiden dat er een wonder was gebeurd, dat ze bij alle goden van de Grieken zweerden dat er geen mens door de poort was gekomen: *koning Herodes Agrippa geloofde hen niet*. Ze konden hem niet wijs maken dat die Petrus door een engel geholpen was! Het was een complot. Dat kon niet anders en de soldaten waren met veel geld omgekocht! Hij had ze gewaarschuwd. Nu moesten ze de straf maar ondergaan. Hij zou ze leren dat een Herodes zich niet liet beledigen en bedriegen. Alle zestien soldaten werden afgevoerd en met het zwaard gedood.

Niet lang na die wrede moord op zijn soldaten ging koning Herodes Agrippa naar de stad Caesaréa waar grote feesten gehouden werden ter ere van keizer Claudius. Er werden kosten nog moeite gespaard om die feesten te laten slagen. Koning Herodes liet zelfs een mantel weven van heel dun zilverdraad, die blonk

en schitterde in de zon. Het mocht dan een feest zijn ter ere van de keizer, maar het volk van Caesaréa mocht wel zien en weten hoe rijk en hoe verheven hun eigen koning was!

Toen bekend werd dat Herodes Agrippa in Caesaréa was, stuurden de steden Tyrus en Sidon boodschappers naar hem toe. Om de één of andere reden was er al jaren lang een hevig conflict tussen de koning en deze beide havensteden. Natuurlijk had de koning zijn leger naar deze beide havensteden kunnen sturen, maar de Romeinen zouden dat nooit goedgekeurd hebben. In plaats van oorlog had de koning nu alle uitvoer van noten in zijn gebied verboden en als gevolg daarvan was het brood schaars en duur geworden. En als dit niet veranderde, dan zou er in beide havensteden zelfs hongersnood ontstaan.

Herodes wilde niet met deze afgevaardigden uit beide steden onderhandelen. Maar zijn kamerheer Blastus werd met veel geld omgekocht en deze zorgde ervoor dat de afgevaardigden toch door de koning ontvangen werden. Natuurlijk moesten ze koning Herodes Agrippa in alles zijn zin geven. Maar daar kwam nog één ding bij: de afgevaardigden van de beide havensteden moesten ook op het feest komen en dan zou hij hen in het openbaar toespreken. Hij zou hen goed laten voelen hoe dankbaar zij hem moesten zijn... Deze openlijke demonstratie in Caesaréa moest de mislukte terechtstelling van Petrus in Jeruzalem goed maken.

De tweede dag van het feest zaten de mensen rijen dik om de troon van koning Herodes Agrippa. Aan zijn voeten zaten op een speciale plek de boden uit het land van de Foeniciërs. De koning had zijn blinkende zilvermantel aan en hij hield zo'n mooie toespraak dat aan het einde daarvan het volk opgewonden riep: 'De stem van een god en niet van een mens!'

Uit de mond van deze heidenen was dit niets bijzonders. Maar Herodes die voor een echte Jood door wilde gaan en wist van één God, die hemel en aarde gemaakt heeft, die had het deze mensen moeten verbieden. Maar in plaats dat hij dat deed, voelde hij zich trots en hoog verheven boven alle mensen. Maar, terwijl hij nog op zijn hoge troon zat, vertrok zijn gezicht door een ondraaglijke pijn. Angstig greep hij naar zijn hart terwijl hij ineenkromp van de pijn. Zo snel ze konden droegen zijn bedienden hem zijn paleis binnen en legden hem op zijn bed. Maar die vreselijke pijnen bleef hij houden. Een paar dagen later stierf hij. De bedienden, die hem geholpen hadden, geloofden dat de wormen hem van binnen opgevreten hadden.

Er waren niet veel mensen die medelijden met hem hadden. Zijn soldaten waren nog steeds kwaad op hem om de wrede dood van hun collega's. Dat was onterecht geweest. De burgers van Caesaréa vonden dat deze koning de Joden

altijd voorgetrokken had. En de discipelen van de gemeente van Jezus zagen in deze verschrikkelijke dood een straf van God.

Na de dood van koning Herodes Agrippa stopte de vervolging in Jeruzalem. Petrus kon weer terugkomen en zijn werk in de gemeente doen. God zegende de kerk en gaf Zijn genade aan alle mensen die in hem geloofden.